

Gorazd Trušnovec

Dar življenja

1.

Jani Bergant je v življenju dosegel točko, ko mu za svoje napake ni bilo več treba plačevati nikomur.

Tako si je vsaj dopovedoval. Resnici na ljubo mu v službi položaj srednjega menedžerja v eni od podružnic avstrijskih bank, ki so v prestolnici po spremembi sistema vzniknile kot deževniki po nevihti, ni dovoljeval večjih napak, doma pa mu tega ni dovoljevala žena Marjana, ki je skrbela za dva odrasčajoča otroka in uravnoteženo prehrano. Krčenje njegovih osebnih svoboščin na vseh področjih se je dogajalo že leta in leta, počasi in previdno, tako da sam niti ni opazil, kdaj se je za večino svoje okolice – tudi za ženo – spremenil v skromnega uradnika brez ambicij in upoštevanja vrednega mnenja. Tako kot žaba, ki sploh ne skoči iz lonca in se mirno skuha, če človek po malem dodaja toploto.

Zato je toliko bolj šokiral okolico, ko je na pragu srednjih let začel trenirati boks. Klasični, navadni, čisto pravi boks, ne katero od tistih popularnih vzhodnjaških borilnih veščin, pri katerih je bilo "vse v glavi" in je bila teorija enako pomembna, če ne celo pomembnejša od telesa, ampak grob, neposreden stik glave in telesa z orokavičeno pestjo nasprotnika.

Janiju je bilo vseč na lastni koži spoznavati relativnost časa, namreč, kako neverjetno so se razlikovale tri minute čakanja na jajce, da bo kuhano ravno prav, od treh minut borbe v ringu. Primerjave z baletom, ki so se mu zdele včasih patetične žurnalistične puhlice, so sčasoma pridobile na teži. Hitro je dojel, da so od moči udarcev veliko pomembnejše vzdržljivost, sposobnost njihovega sprejemanja in koordinacija nasploh. Seveda pa brez moči ni nič.

Telesne teže ni izgubljal tako hitro, kot je upal, vendar pa se je zgodilo nekaj drugega: salo se je začelo raztapljati, zdelo se je, da se spreminja v mišice. Moč prihaja iz iste točke v trebuhu kot čustva in bolj ko je trpel zaradi splošne odsotnosti teh v življenju, bolj obsedeno je treniral. Pod maščobo, ki jo je skrivala ohlapna koža in za katero je vedel, da bo izginila šele nazadnje, je začelo vrveti od mišic. Sprememba postave je bila komaj opazna, ker jo je ponavadi skrival pod širokimi temnimi puloverji. Toda spremenil je držo, stal je mirneje, trdneje in bolj pokončno in začel je gledati ljudem v oči. Neposredno, izzivalno, včasih pomilovalno in prezirljivo. Ugotovil je, da ljudje mirnemu pogledu tako ali tako sami pripišejo tisti pomen, ki ga želijo, in da se z mimiko niti ni treba posebej ukvarjati.

Spodnjemu sosedu v stanovanjskem bloku, ihtavemu težaku srednjih let s tečno ženo in mongoloidnim otrokom, ki se je po prihodu iz službe rad sproščal z južnjaško turbofolk glasbo, sicer pa je večkrat prišel razbijat po zaklenjenih vratih in se pritoževati nad *njegovim* hrupnim življenjem, je slednjič odprl. Sklenil je pesti, se malce zasukal v bokih, levo nogo malce pokrčil in stopil z njo pol čevlja pred desno. Mišice so se mu rahlo, neopazno napele. Nepozornemu opazovalcu bi ti gibi ne pomenili ničesar, verjetno jih ne bi niti opazil, toda deloval je – in delovali so – nagonsko. Še preden je sosed utegnil spregovoriti, presenečen od nenadnega soočenja, mu je z ledeno mirnim glasom dejal:

“Kaj je, čefur, a bi jih rad dobil po pički?”

Vedel je, da je pripravljen. Njegovo telo je postalo stroj za ubijanje. Serija dveh ali treh udarcev in nepripravljen nasprotnik se znajde na tleh. Potem pa ... Če bi prišlo do spopada, bi od malega, čokatega brkača verjetno prejel kak udarec ali brco v telo, morda celo pod rebra, boleč sunek v jetra ali od strani v ledvice, toda z enako, ne, večjo verjetnostjo bi v minuti ali dveh njegov obraz spremenil v krvavo pulpo.

Psihopatski palček je moral to začutiti, kajti obrnil se je in tiho odšel po stopnicah navzdol.

2.

Njegova žena Marjana je vse to spremljala in poslušala, naslonjena na podboj, ki ga je dodatno zakrival rob masivne omare v hodniku stanovanja in ni mogla verjeti svojim ušesom. Drobni sprememb v Janijevem obnašanju se je v zadnjem času nabralo toliko, da so se ji v glavi prižgali že vsi alarmi, vendar še zmeraj ni mogla pokazati s prstom na krivca ali, kot je večkrat domnevala, na krivko, kar jo je začelo spravljati ob živce. Jezilo jo je, ker je tudi po zadnji konfrontaciji, ki je presegla raven običajnega zakonskega pričkanja, ostala pravzaprav brez oprijemljivih rezultatov, kar je zanjo avtomatično pomenilo, da je poraženka. Ob razpravi, ki je v tistem času razvnela vso državo oziroma vse tiste, ki so imeli pet minut časa za vtikanje v tuje stvari, in sicer o

pravici do oploditve z biomedicinsko pomočjo oziroma z darovanjem spolnih celic neplodnim parom in vsaj v teoriji tudi samskim ženskam ali celo homoseksualcem, se je jasno postavila na odklonilno stališče moralne večine, kar je Jani po letih zagrenjenega življenja z njo tudi pričakoval, medtem ko se je njemu zdelo vse skupaj zelo pozitivno.

Ko si je ob čipsu in televiziji drznil celo omeniti, da se mu zdi humana dolžnost pomagati po svojih močeh, da to po svoje priporoča celo *Biblija*, ker ni v tem nič slabega in seme mora pasti na plodna tla, tako ali drugače, je Marjana sicer najprej nekaj trenutkov opazovala, kakšna količina ironije se skriva za njegovim brezizraznim obrazom, ki je še kar strmel v ekran, potem pa je sledila brezkončna litanija o tem, kako je že misel na to zanjo dejanje najnizkotnejšega izdajstva, ki bi se moralo kaznovati z dosmrtno ječo ali vsaj dosmrtnim odtegovanjem domnevnih zakonskih pravic. "Ženska, ki ni sposobna dobiti in obdržati moškega, tudi otroka ne bi smela vzgajati," je znova in znova trdila, in s tem je bila debata nekako zaključena.

Dvotedensko spanje na kavču v dnevni sobi ga je izučilo. Neobičajen mir, ki je zavladal v stanovanju, je nanj vplival izjemno blagodejno. Na začetku tretjega tedna je poklical na oddelek državnega Kliničnega centra, kjer so se ukvarjali s tovrstnimi posegi, in se dogovoril za preliminarno testiranje.

3.

Jani Bergant se je ozrl levo in desno. Nekaj kolegov iz srednje šole in poznejših družinskih znancev je včasih študiralo medicino, fakulteta je bila v bližini, ni bil na tekočem, kdo je ostal na faksu, kdo je nadaljeval študij, kakšni postopki so potem za diplomu, prakso, specializacijo ali kar koli pač počnejo s kariero zdravniki, ki se ne vrnejo v dosmrtno službo v svoj rodni kraj. Pa tudi sicer je bila že sama klinična četrt več kot frekventna, poleg tega, da je bila nameščena ob eno glavnih prometnic, si zmeraj lahko naletel na koga, ki je bil tam zaradi sebe, v srednjih letih že začne marsikaj škripati in rasti po svoje, ali pa je bil kdo v tisti okolici zaradi koga drugega, pri teh letih ima človek starše – če so sploh še živi – tik tak na aparatih, itd.

"Skočil sem na obisk k znanki v porodnišnico."

Slabo, slabo, slabo. Potem bi hotela Marjana vedeti, h kateri znanki, zakaj ona o tem ni nič vedela, in kaj ima pravzaprav Jani za hodit na obisk k znankam v porodnišnico.

"Ko sem bil zadnjič na pregledu krvi zaradi službe, so me poklicali, ker so našli neko zvišano vrednost nečesa belega in bi radi naredili nekaj dodatnih testov. Baje nič resnega, ampak bi radi stvar samo preverili."

Ja! To bo v redu. Scenarij je možen, celo verjeten. In na bolezen lahko človek zmeraj računa, to pri ljudeh kar vžge, ponavadi bolj zaradi privoščljivosti kot sočutja. Preskrbljen je bil torej z izgovorom, če ga kdo zaloti. Lahkega srca se

je spustil v okrožje medicinskega kompleksa in vstopil v rjavkasto stavbo, ki je od zunaj spominjala na nesorazmerno povečano avstroogrsko železniško postajo.

Testi vode in krvi so pokazali, da je njegovo splošno zdravstveno stanje b. p., kar je pomenilo brez problemov, in je bil torej pripravljen na sklepno dejanje. Presenetilo ga je, da pred medicinsko sestro, ki ga je z lijačkom in epruveto usmerila v posebno kabino, ni čutil nobene zadrege, in poigral se je celo z mislijo, da bi jo vprašal, ali ponujajo kakšno posebno pomoč, hotel je reči eno roko, če bi se kaj zataknilo. Vendar se je zadržal in se udobno namestil na klopi v kabini. Nenadoma se je začel počutiti podobno kot v kabinah seks šopov, ki jih je vsaj v mlajših letih obiskoval na potovanjih v tujino, preden so jih zamenjali plačljivi stiki s prostitutkami, manjkalo je le bobnenje diskoglasbe, pomešano z vzdihovanjem pornofilmov, ki so jih predvajali po sosednjih kabinah in slej ko prej tudi v njegovi, ter nezgrešljiva mešanica vonja po poceni kolonjskih vodicah, spermi in postanem potu.

Tu pa je vladala popolna sterilnost, vse je bilo naravnost aseptično, svetlo, prostor je napolnjeval vonj po čistilih in razkužilih, in celo medicinska sestra ga je opozorila, da si mora roke umiti pred in po *dejanju*, da bi se zmanjšala možnost okužb. Tudi prav, a počutil se je kot kakšna alga, katere rast proučujejo srednješolci v kontroliranem okolju pri pouku biologije.

Ko je iz stranskega predala aktovke vzel pornorevijo, je pomislil, da je bila prodajalka v trafiki pri Kliničnem centru precej mlada in oblečena v Božička, ni se pa mogel niti približno spomniti tega, kakšna je bila videti, kar se mu je za hip zazdelo nenavadno. Ampak podobe, položaji in organi na fotografijah, ki so tiščali drugi v druge, so kmalu utopili ta preblisk. Abstinenca je naredila njegov hitro priklicani izcedek tako gost, da bi ga lahko z nožem namazal na kruh, in z zanimanjem je opazoval, kako s komaj opazno počasnostjo vanilijasto lepka sluz polzi skozi lijaček v epruveto.

4.

Novoletne praznike je Jani preživel z otroki in Marjaninimi starši, s čimer si je v ženinih očeh pridobil dovolj točk za napredovanje do ravni ne preveč sovražne vsakdanje družinske komunikacije, in tudi nasploh se je počutil prav dobro. Res je bil neprestano v stanju rahlo pijane odsotnosti, opravičljive s splošnim prazničnim vzdušjem, vendar je prav ta kombinacija okrasov, smrečic, domačijskosti in alkohola odplaknila večino spominov na pretekle tedne. Zato ga je sredi januarja pravzaprav presenetil klic, opravljen zelo vljudno in diskretno in s *skrite številke*, ki mu je naročil, naj se na kliniki ponovno oglasi na dodatnih pregledih.

Vse skupaj je bilo več kot rahlo neprijetno, a ker so mu zagotavljali, da ne gre za nič posebnega, da bi radi samo nekaj preverili, je Jani ponovno šel skozi rutino vode, krvi in sperme. Že zaradi sebe, kot si je govoril. *Better safe than sorry*, se je posmehnul.

Ko je čez teden dni čakal na rezultate oziroma je že kar sedel v predsobi glavnega zdravnika, ki naj bi se z njim osebno pogovoril, je razmišljal samo o statistični verjetnosti, da ga je po treh obiskih na kliniki za zdravljenje neplodnosti – ali kakor koli se je institucija že uradno imenovala – moral videti vsaj kdo od številnih znancev. A po drugi strani se je tolažil, tudi če ga je kdo videl, se najbrž ne bo izpostavljaj, ker, kaj pa je tam potem počel *on*?

Zdravnik, ki ga je povabil v svojo ordinacijo, je bil Janijevih let, morda je imel celo kakšno več, vendar je to dobro skrival z zdravjem, zimsko solarijsko zagorelostjo in splošno negovanostjo. Usedel se je in vzel v roke mapo.

“Opravili smo kar nekaj testov, čeprav je bilo že od začetka, da tako rečem, kar očitno. Z veliko mero gotovosti lahko rečemo, da v vaši spermi ni živih, aktivnih semenčic.”

“Kaj to pomeni?” je nekoliko osuplo vprašal Jani.

“To pomeni, da ste neplodni, in kolikor smo ugotovili iz testov semenske tekočine, nikoli niste bili plodni.”

Zdravnik je gledal v kartoteko. V okvirčku pod rubriko “otroci” je bila zabeležena številka dva. Dvignil je pogled, a ker svojega izraza na obrazu ni spremenil, bi ta lahko pomenil kar koli.

5.

Jani je sedel v separejčku kavarne na Mestnem trgu in stiskal kozarec z džintonikom pred sabo. Kozarec ni bil prvi, vsake toliko časa je presekala niz s kratko kavico, ki je ohranjela njegove živce na preži in čustva v otopelosti. Ni iskal družbe, ne bi pa se je branil. Razmišljal je predvsem o tem, kateri prijatelj je bil zaslužen za to svinjarijo, kajti sovražnik človeku kaj takega ne bi napravil. Zavedel se je, da v njegovem življenju pravzaprav ni bilo pravih prijateljev, da so bili vedno le *njuni* prijatelji, nikoli pa njegovi, njegovi so bili samo sodelavci in bežni znanci.

Ob teh mislih je v prostor vstopil Dejan Petrovič, zajeten možakar Janijevih let, s pogledom zaokrožil po prostoru in se odpravil skozi njega, ob separeju pokimal Janiju in se napotil za točilni pult. Na videz sta se poznala, čeprav nista bila ista generacija, sta v vojski služila v istem odredu in to je na moških puščalo vtis dosmrtnega bratstva. Nista se gibala v istih krogih, kot se reče, imela pa sta nekaj skupnih znancev, vendar Janiju nikoli ni uspelo ugotoviti, s čim se Dejan preživlja, bile so govorice o bankrotu, nato o internetni dejavnosti, ni pa bilo malo niti tistih, ki so namigovali, da je mešetar in posrednik, ki se ukvarja tako z legalnimi kot še raje ilegalnimi posli.

“Je prosto, lahko prisedem?” ga je vprašal Dejan, ko je že drugič zaokrožil, in kar odmikal stol.

V vsej kavarni ni bilo nikogar, napolnjevala jo je le brezoblična sodobna radijska glasba, še natakak je poskušal narediti vse, da bi bil neviden.

"Kako je kaj?" je padlo naslednje vprašanje.

"Človek bi z veseljem potalal nekaj batin," ni zgubljal besed Jani.

Dejan ga je pogledal s priprtim pogledom. "Tak dan, a?"

"Ja, jebemumater."

"Razumem, ja ... Malo se moram ofrišat. Boš ti tudi?"

Jani ni razumel, o čem govori, dokler ni Dejan potegnil iz žepa male vrečice z belo kepico in z bančno kartico nasekljal drobno črtico, ki jo je skozi kratek kos slamice tudi nemudoma povlekel v nos, edino zajetno stvar, vključeno v celoten proces.

"Morda pa lahko narediva kaj drug za drugega," je rekel Dejan in zavzdihnil od ugodja.

"Kaj? A, to? Ne, ne, s tem se pa ne ukvarjam."

"Ne mislim tega. Res si lahko pomagava. Ti si včasih nekaj treniral, ne? Mislim, zgledaš nabildan. In v bistvu rabim enega sparing partnerja, v bistvu gre za kratek *džob*, zdržiš par rund, odplešeš, easy money, gre bolj za to, da se mora tvoj nasprotnik malo ogret, nabrat par zmag, in tako."

"Čakaj malo, ti govoriš o tekmi? Mislim, tekmi, ali kaj?"

"No, stvar ni čisto taka, jaz bi moral za danes zvečer priskrbet enega lahkega nasprotnika, pa me je znanec pustil na cedilu in nujno rabim nekoga, ki bi šel za par rund namesto njega v ring."

"Kakšen ring? Za keš?"

"Nič fiksnega, nič uradnega, so pa v igri stave."

"Kaj si že rekel, da ti dela ta bela stvar?" je vprašal Jani, in preden je Dejan odgovoril, že nadaljeval: "Daj, nareži še eno zame."

"Ma, ne vem no. Si ziher?"

"Pa ja."

"Dobro, po želji."

6.

Taksi ju je vozil proti glomaznemu naselju stanovanjskih blokov na robu mesta. Jani je imel v ustih okus po grenkem in nenadoma se mu je zazdelo, da mu bo pometalo vse zobe ven, za začetek vsaj tiste iz zgornje čeljusti, potem pa enega za drugim še tiste iz spodnje. Iz žepa je vzel gumijast ščitnik za zobe, ki ga je v skladu z idejo, da te nič ne sme presenetiti, vedno nosil s sabo v aktovki, in si ga vstavil v usta ter stisnil čeljust. Malo je pomagalo, počutil se je varnejšega, predvsem pa ni bil več v strahu za zobe.

"Pretiravaš," je rekel Dejan, in se zarežal.

"Moram se navadit," je zamomljal Jani.

Obrisi blokov so se nizali kot lego kocke, ki jih je *dedek Mraz* prinesel njegovemu sinčku. Drobne snežinke, ki so naletavale vedno bolj in vedno bolj

brez usmiljenja proti vetrobranskemu steklu, so dajale vtis, da se Jani in Dejan vozita z vesoljsko ladjo proti središču neskončno oddaljene galaksije. Grafiti v slogu "Bronx", "Death" in "Gibanje na lastno odgovornost" so se začeli množiti in ju prijazno pozdravljati.

"Šest rund po tri minute, klasičen boks, brez rokavic, samo bandaže," je razlagal Dejan.

"Ring?"

"Petkrat pet, običajne vrvi, normalna tla, obložena, tam je tudi sodnik, vse je pošteno in po pravilih, nič se bat, stave padajo, dokler je kdo pripravljen staviti."

Taksi je ustavil pred uvozom v serijo garaž na koncu naselja na robu mesta. Dejan mu je dajal navodila. Morali so ugasiti vse luči, počakati na dvojno mežikanje z lučmi avtomobila, ki je zapiral dovoz do garaž, in nato trikrat posvetiti s svojimi žarometi. Nato so se približali garažam.

Ko sta stopila skozi predzadnja vrata v vrsti, ju je objelo brezoblično tuljenje množice v zakajenem prostoru, ki ga je osvetljevalo nekaj luči s potolčenimi pločevinastimi senčili, visečih s stropa. Iz rok v roke so krožili bankovci in steklenice z žganjico. Možakar v spodnji majici je s krpo, ovito okrog dolge palice, čistil ring. Jani je opazil nekaj srag krvi po ponjavi na tleh in luže potu, ki so izginjale v njegovi krpi.

Očitno sta prispela ravno ob pravem trenutku. Dejan se je šel rokovat z možmi v črnem, ki so sedeli ob ringu in so izstopali po tem, da ni nihče rinil v njihov osebni prostor, Jani je gledal v tla in se stoično šel preobleč v vogal garaž, ki je služil temu namenu. Tako je vsaj sklepal, glede na to, da je nekaj odsluženih lepotic obkrožalo zmagovalca in mu pomagalo pri oblačenju, trener, ali kar koli je starejši možakar že bil, pa je skušal spraviti na noge poraženca, otipaval stanje njegovega vratu in mu zrl v zenice.

Ko se je preoblekel, je vzel iz denarnice vse bankovce, kar jih je imel, jih v lokalni šegi zavil v stisnjeno rolico in jih pomolil Dejanu. S palcem je pokazal nase, Dejan si je s kazalcem zavrtal v čelo in skomignil z rameni, nato pa ga je odplavila množica. Spet sta se srečala šele v vogalu ringa, ko je množica toliko potihnila, da je očitno pričakovala novi *match*.

7.

Jani Bergant ni več čutil obraza, vse od goltanca do temena se je vila ena sama orjaška žila, čez katero je bilo napeto žareče kožno platno, ki je utripalo in utripalo in utripalo. V tretji rundi je imel usta že popolnoma suha, kljub temu da se je vlaga iz predihanega zraka v zaprtem in zadušljivem prostoru težko usedala na njegove pljučne mešičke in ga vlekla k tlom. Jezik mu je med sunkovitim vdihavanjem opletal po votlini, njegov koren se je lepil na nebo, gosta slina pa se je kar valjala in

valjala po ustih, tu pa tam jo je razredčil le kakšen sladkast požirček krvi, ki je pricuriljal iz razpočene notranjosti lic ali s prigrgrano sluzjo iz grla.

Jani je plesal in lebdel, dobro je *delal*, iz runde v rundo je vse bolj kazalo, da se bo izkazal s kondicijo in izmikanjem, fajterja je izmučil in ga položil po seriji dobro merjenih udarcev v telo. Dobro je vedel, kako to gre, srce poriva udarce iz torza po arterijah do poslednjih celic, ki tako srkajo opojno bolečino namesto osvežilnega kisika, metri iz sekunde v sekundo postajajo vedno krajši in vidno polje vedno ožje, to splošno agonijo pa je najlepše končati s kakšnim hinavskim direktno v glavo.

Morda ravno zaradi tega samozadovoljnega razmišljanja ni vedel, kdaj ga je naravnost v sence zadel silovit desni kroše. Udarce je bil tako hiter in močan, da ni bilo časa niti za presenečenje, zdelo se mu je samo, da se je nekaj narahlo dotaknilo njegove glave, šlo kar skozi lobanjo in mu jo pri tem samo malce premaknilo, v tistem trenutku je z vekami kot s fotografskim flešem slikal jasno nočno nebo in čutil, kako njegovo telo mehko drsi skozi plasti prepotenega zraka. Vendar pa njegovega padanja ni bilo konec, ko so pleča zadela ob tla, zdelo se mu je, da se je pod, prekrit s filcem in neдрsečo ponjavo, pod njim mehko vdrl in da se božajoče spušča v velik črn kvader, velik za pošteno krsto, v katerega so začeli prav, ko je svetloba skoraj izginila, od nekje daleč zgoraj nenadoma vdirati šumi, odmevi skandiranja, kričanja in ploskov in široko razpotegnjeno izgovarjanje števk. Pri "šest" je odprl oči in se skušal kot po prebujanju iz nočne more spomniti, kje in kdo pravzaprav je, vanj je boljčalo nešteto razjarjenih in zariplih obrazov, Dejan mu je v enem od kotov ringa mahal, da je vse v redu in naj si odpočije, nasmehnil se je, bolj sebi kot komur koli posebej, in pogledal naokrog. Videl je sodnika, ki je izgovoril "sedem", spravil se je na kolena, najprej na eno in nato še na drugo, počasi, počasi, se dvignil in poskočil, nogi sta bili mehki kot dva žvečilna gumija, še zmeraj ni vedel, kje je, pri "osem" je v sodnika fokusiral svoji zrkli in dvignil rokavici, sodnik ga je prijel za roki in stresel z njima, nato pa je odbil zvonec za konec runde.

Začasno rešen se je opotekel v svoj kot. Slišal je, da sodnik nekaj govori sekundantu, ki je kar kimal in kimal. V ustih je že imel slap vode.

"V redu je," mu je govoril Dejan. "Vse bo okej."

Jani ni vedel, kaj naj bi bilo v redu. To mu je skušal med curki vode, ki so mu spirali usta, tudi zamomljati, vendar iz njegovega grla ni prišlo več kot nekaj zvokov in sopečega odhrkavanja. Njegova edina misel, ko je ponovno zadonel zvonec in je skočil pokonci, je bila, kaj naj bi bilo pri vsem skupaj v redu.

Planil je naravnost. Odločen, hiter, sočasni udarec, v hipu, ko je nasprotnik prenesel težo na prednjo nogo in izprožil levico, je Jani izstrelil svojo pod njegovo roko. Pest se je mehko kot v maslo zarila v predel njegovih jeter, od bolečine skremženo presenečenje na obrazu čapca je zabetoniral aperkat z desnico, naciljan naravnost od spodaj in fino zasukan iz zadnjih petnih žil navzgor v brado. Čefurju je glava opletla nazaj, kot da bi mu jo odrezali v vratu, kar je Jani večkrat natančno proučeval v internetnih posnetkih obglavljanj

talcev iz Iraka, zgrudil se je na tla in se narahlo odbil od ponjave, nato pa nepremično obležal.

Sodnik se mu je nemudoma približal in začel z odštevanjem. Ko je prišel do polovice in ni Janijev nasprotnik kazal nobenega znaka življenja, je vzel njegovo roko v svojo in potipal pulz sredi podlahtnice, nato še pri vratu, odkimal je in proti množici zamahnil s prekrižanima rokama, konec, konec, za hip je v garaži zalebdela osuplost, nato pa rjoveče navdušenje, bankovci v rokah so začeli z neverjetno naglico menjavati lastnike, drhal je tulila od mešanice besa in navdušenja, Dejan je izginil, borca so odnesli. Jani se je opotekel in se naslonil na vrvi, sodnik je moral stopiti do njega in mu tudi uradno dvigniti zmagovalno roko, nato pa se je odpravil proti kotu, v katerem je bila njegova obleka.

Zdelo se je, da se je publika nenavadno hitro raztepla, ni utegnil uživati v nepričakovanem slovesu, prostor je postal oglušujoče prazen. Ko je bil že skoraj povsem oblečen, se mu je približalo nekaj resnih postav, ena od njih ga je premerila od glave do peta in mu pomolila vizitko.

“Odslej se boriš zame,” mu je rekel možakar, in njegov edini stavek ni zvenel kot predlog.

Jani je izginil ven iz garaž, vendar so se možje že odpeljali, opotekel se je v zimsko jutro, snežne plahte so še zmeraj padale in se raztapljale na njegovih žarečih, podplutih licih. Hlad mu je dobro del, prišel je toliko k sebi, da je izvil mobilni telefon in s tresočimi, zateklimi prsti odtipkal Dejanovo številko.

“Kaj je s tabo, kje si?”

“Kaj se je zgodilo? Peljali smo ga na urgenco. Pretres možganov, krvavitev, komplikacije, nato smrt.”

“In kje je moj denar?”

“Ubil si čefurja. Jebemti, ubil si ga.”

“Če poležavaš s kuzlami, lahko stakneš bolhe. Ti si me spravil v to.”

“To je vse, kar imaš za povedat?”

“Ja, pizda, a nisi kao moj menedžer? Se boš že zmenil.”

“Zmenil, ja, zmenil, malo drugače smo se zmenili!”

“Kaj je z denarjem?”

“Kakšnim denarjem? Kaj bi ti zdaj z denarjem?”

Jani je prisluhnil tišini oziroma dihanju v telefonu. Noč se je še z zadnjimi sencami skušala zadržati v mestu, in nenadoma ga je skozi vso mrakobno omotičnost prešinila jasnina.

“Vedel sem, da si kreten, konj in peder. Stavil si proti meni, ne? Kar priznaj.”

V telefonu je bila še zmeraj tišina.

“Priznaj. Kaj je zdaj? Priznaj, ne, pizdun!”

Zveza se je prekinila.

Številka je bila odtlej nedosegljiva in to je bil tudi zadnji pogovor, ki ga je Jani imel z Dejanom. Njegova slika se je kmalu znašla v črni kroniki z obvestilom o pogrešani osebi, potem pa zanj ni slišal nikoli več.

8. Kljub temu, da je v stanovanje vstopil tiho in še posebej brez običajnega zvonjenja, ki je napovedalo njegov zapoznani prihod, sta k Janiju planila otroka.

“Ati, ati!”

Odložil je aktovko in se zavedel, da še zmeraj ne ve, ali ju bo poljubil ali ubil. Roke so same segle po sinu, ki mu je prvi pritekel naproti. Dvignil ga je v zrak, skoraj do stropa. Sinko je zavriskal zaradi hitrega dviga. Medtem se je hčerka oklenila njegovih nog. Spustil je sina na tla, pobožal hčerko po glavi in jo stisnil k sebi. Vdihaval je opojni vonj njenih las, mešanico nežnega šampona in zaležanega otroškega potu. Stiskal jo je k sebi močno, vedno močneje, tako da ni mogla kričati, kot tudi ni mogla dolgo kričati Marjana, ki je prišla vsa nasršena pogledat, kje se je Jani tako predrzno obiral toliko časa.